

РЕШЕНИЕ

№ 582

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 03.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3738** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. Д. Г., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] срещу решение № ПО-67 от 06.04.2020 г. на зам.-директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № 94-Д-167 от 31.03.2020 г. подадена срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ № С202225-022-0000773 от 04.03.2020 г., издадено от Б. Х.-Т. на длъжност главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП [населено място].

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/, са незаконосъобразни, необосновани и издаден при съществено нарушение на процесуалните правила при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се доводи, че решението е постановено без какъвто и да е анализ на фактите и обстоятелствата, които доказателствата установяват. Не ставало ясно въз основа на какви факти и обстоятелства е прието, че са налице предпоставките на чл. 121, ал.1 от ДОПК за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Липсвали и мотиви относно твърдяното бъдещо затруднение за събиране на посочените предполагаеми задължения. Неправилно било прието, че са налице условията на чл. 121, ал. 1 от ДОПК и са били изпълнени изискванията на ал. 3 от посочената норма. Налице били доказателства за получавани от жалбоподателя всяка година доходи от дивиденди, които били достатъчни да покрият размера на разходите му, поради което

счита извода на органите по приходите за недостиг на парични средства за необоснован. Изложени са доводи, че не е налице и обезпечителна нужда. Нарушен бил и принципа на съразмерност регламентиран в чл. 6, ал.2 от АПК, както и този залегнал в чл. 121, ал.3 от ДОПК, а именно да не се възпрепятства дейността на задълженото лице. Сочи се още, че неправилно и в противоречие на закона директора на ТД на НАП С. –град се е позовал на разпоредбите на чл. 208, чл. 199, ал. 2 и чл. 229 от ДОПК. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени решението и потвърденото с него ПНПОМ, като незаконосъобразни.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адвокат Д., редовно упълномощен, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Подробни доводи относно незаконосъобразността на оспорения акт е изложил в депозираните по делото писмени бележки. Не претендира заплащането на разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника възнаграждение. Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. П., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт е законосъобразен. Подробни доводи относно законосъобразността на акта и потвърденото с него постановление са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разноски по делото, а именно юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото административна преписка се установява, че със заповед за възлагане на ревизия № Р-22221420001078-020-001/25.02.2020 година, е възложена ревизия на Д. Д. Г. за определяне на задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г. Определен е и срок за извършване на ревизията, а именно – 02.06.2020 г.

В хода на ревизионното производство, след извършени проверки било установено, че е налице предполагаем недостиг на парични средства за периодите 2015 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г. общо в размер на 5 728 725.22 лева, като върху тях се дължало данък в размер на 572 872.52 лева. Посочено е, че предполагаемия размер на задълженията на ревизираното лице бил в размер на главница и лихва общо 789 897.64 лева.

По делото е представено искане от 02.03.2020 г. от Т. Д. И. на длъжност главен инспектор по приходите, до дирекция „Събиране“ СДО-С. за предварително обезпечаване на задълженията и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22221420001078-039-001 от 02.03.2020 г., като поисканите обезпечителни мерки на бъдещи публични задължения, чрез налагане на възбрана върху описаните в искането недвижими имоти.

Постановлението е връчено на 24.03.2020 година на електронния адрес на жалбоподателя.

На 31.03.2020 година жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП срещу ПНОМ, а последният с Решение № ПО-67/06.04.2020 г. е оставил жалбата без уважение.

По делото са представени и други документи съдържащи се в административната преписка, приети от съда като доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 ДОПК с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящия административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12, ал. 2, т. 1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител. Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество. Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права, обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона /ДОПК/ процедура,предпоставки,срокове и органи. В чл. 195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

Съдържанието на постановлението е изчерпателно изброено в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК - постановлението се издава в писмена форма и съдържа, името и длъжността на органа, който го издава, наименованието на акта, номера и датата на издаването му, фактическите и правните основания за издаването му, наименованието,

идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника, размера на публичното задължение и лихвите, вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението, датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията.

Видовете обезпечителни мерки са посочени в нормата на чл. 198, ал.1 от ДОПК-обезпечението се извършва с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжника, със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

Налагането на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл.121 ДОПК представлява изключение от общия принцип на чл. 195, ал. 1 ДОПК, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Тъй като предварителните обезпечителни мерки могат да се налагат още в хода на ревизията, става дума за обезпечаване на предполагаеми, а не на установени задължения. От своя страна, налагането на предварителни обезпечителни мерки, е визирано в нормата на чл.121 от ДОПК, като съгласно алинея първа на същия текст е посочено, че в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

По силата на алинея втора, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197.

Съгласно чл.121, ал. 5 ДОПК, при проверката, съдът следва да прецени наличието на условията за налагане на предварителни обезпечителни мерки- дали са наложени с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на което събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни и изпълнението на изискванията за невъзпрепятстване на дейността на лицето, спрямо което се налагат. Наред с това, законодателят е предвидил срок, с който могат да бъдат продължени наложените предварителни обезпечителни мерки-не по-дълъг от срока за приключване на ревизионното производство.

В настоящия случай с оглед на обсъдените по-горе доказателства, съдът намира, че постановлението и потвърждаващото го решение на Директор ТД на НАП са немотивирани.

Безспорно се установява, че публичният изпълнител е поискал мерките в хода на ревизия, макар и искането да е направено в кратък период след възлагане на ревизията. В ход е била ревизия спрямо Д. Д. Г., доколкото съгласно чл.112, ал.1 от ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията.

Съществен за преценката на съда по материалната законосъобразност на обжалваните актове е въпросът за мотивираността на искането на органа по приходите, тъй като на него се основава постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Според

настоящия състав на съда законовото изискване в чл.121, ал.1 ДОПК за мотивиране на искането на приходния орган е израз именно на необходимостта от обоснована преценка между размера на бъдещото задължение от една страна и имущественото състояние на длъжника от друга. Въз основа на нея и при наличие на категорични данни, че размерът на бъдещите публични задължения надвишава имуществото на лицето, може да се направи обосновано предположение за затруднение или невъзможност за събиране на бъдещите вземания като защитим публичен интерес.

В случая, от формална, външна страна, е налице искане на публичния изпълнител, но същото не може да се определи като мотивирано искане. В искането за предварително обезпечаване на задължения № Р-22221420001078-039-001/02.03.2020 г. и в последствие в издаденото ПНПОМ от 04.03.2020 г. е посочено общо, че е извършен анализ за всеки един от периодите на размера на приходите и предполагаемият размер на разходи, като въз основа на тях е обусловен извод, че е налице недостиг на парични средства и Д. Г. не притежавал достатъчно активи, които биха могли да послужат като обезпечение на задълженията, които ще бъдат установени, поради което е предложен запор на банковите сметки на лицето и възбрана на движими вещи и недвижими имоти негова собственост. Такъв анализ не е бил извършен. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и данни, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл.169 АПК) и спазен ли е принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка в този смисъл следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението е необходимо да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В случая, постановлението, чиято законосъобразност е била предмет на оспорения административен акт, има за свое фактическо основание предполагаемият размер на задължението на жалбоподателя, без да е обосновано по какъв начин и въз основа на какви фактически установявания е формиран този предполагаем размер. От съдържанието на постановлението не става ясно, какъв е характерът и естеството на публични задължения. Посочването единствено на техния размер, пречатства възможността съдът да прецени въпроса затова, дали същите са установени правилно и съответно дали са станали изискуеми съобразно нормата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК.

Не са изследвани конкретни факти и обстоятелства за предприемане на действията за предварително обезпечаване, както и наличието на обезпечителната нужда.

Без изследвана и установена от административния орган обезпечителна нужда, производството по налагане на обезпечение би се откъснало от своята цел и би влязло в очевидно противоречие с основен принцип в административната дейност – този на съразмерност, прогласен в чл.6 АПК и представляващ самостоятелен източник на задължение за административния орган – да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо като не засяга права и законни интереси на правните субекти в степен, по-голяма от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Съдебният контрол върху оперативната самостоятелност е допустим на общо основание, доколкото оперативната самостоятелност следва да се упражнява въз основа на закона, в рамките, определени от закона и за постигане целта на закона. Нарушаването на което и да е от тези три изисквания води до незаконосъобразност на

административния акт, макар постановен в условията на оперативна самостоятелност. На първо място съдебният контрол върху оперативната самостоятелност се състои в овластяване на съда да провери дали при издаване на административния акт административният орган е установил прецизно и пълно обстоятелствата, които са от значение за издаването на административния акт, доколкото това не е въпрос на оперативна самостоятелност.

В разглеждания случай нито органът, наложил обезпечителната мярка, нито по-горестоящия административен орган, е събрал по реда на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК доказателства, относими към преценката за наличие на обезпечителна нужда. Напротив – този въпрос в ПНОМ изобщо не е обсъждан, а в решението на ответника са изложени неясни мотиви въпреки изричните доводи на жалбоподателя в жалбата до по-горестоящия административен орган. Липсват доказателства за факти, които извън имущественото състояние на дружеството, да могат за обосноват вероятност на извода, че без наложената с процесното ПНОМ обезпечителна мярка, ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на предполагаемите задължения

Разпоредбата на чл. 195, ал. 1 ДОПК предвижда, че обезпечение се извършва, ако без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително, когато е разсрочено или отсрочено. Няма съмнение, че цел на уредбата е защита на публичния интерес, на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите до окончателното му погасяване. Определяща е обаче обезпечителната нужда – възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. Освен, че не е обоснован предполагаемият размер на публичното вземане, не е изследвано детайлно и обезпечителната нужда. Преписката не съдържа данни, а и не се твърди, че публичният изпълнител е извършил преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публичните вземания.

Общо изискване към всеки административен акт е спазване на принципа за съразмерност на административните актове и изпълнението спрямо засягането на правата и законните интереси на адресатите им, прогласен в субсидиарно приложимия АПК - чл. 6, още повече при специалното изискване на чл. 195, ал. 2 от ДОПК за мотивиране на обезпечителната нужда. Ето защо преценка на обезпечителната нужда и съответна на нея мярка, постигаща целта на изпълнението и по възможност по-благоприятната за длъжника, е дължима и при налагането на обезпечителни мерки по реда на Глава 24 от ДОПК.

По изложените съображения, съдът намира, че в настоящия случай са налице основания за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки по смисъла на чл. 197, ал. 3 ДОПК, тъй като публичният изпълнител не е спазил условията по чл. 121, ал. 1 ДОПК за налагането им.

По изложените съображения, обжалваното решение като постановено в противоречие с обсъдените правни норми е материално незаконосъобразно и следва да бъде отменено

По разноските по делото:

С оглед изхода на делото, право на разноски притежава подателят на жалбата, но предвид липсата на изрично искане в тази насока, съдът не следва да присъжда разноски по делото.

Водим от горното и на основание чл.197, ал. 2 във връзка с чл.144, ал. 1 и чл.161, ал.1, изречение трето от ДОПК, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба Д. Д. Г., ЕГН: [ЕГН] от [населено място] срещу решение № ПО-67 от 06.04.2020 г. на зам.-директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № 94-Д-167 от 31.03.2020 г. подадена срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ № С202225-022-0000773 от 04.03.2020 г., издадено от Б. Х.-Т. на длъжност главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП [населено място] и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с № С202225-022-0000773 от 04.03.2020 г., издадено от Б. Х.-Т. на длъжност главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП [населено място].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: